

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

De Ivdaeis, Et Ne Christiani eorum mancipia fiant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

consultationem tuam super filiis sacerdotum tales literas suscepisses a nobis, vt eos possis in ecclesiis, quas patres eorum nullo mediante possederant, sustinere, quos * bona vitæ & sanæ conuersationis cognosceres, vel quos eas longo tempore tenuisse constaret: quidam ad iudices literas impetrauerunt, vt si constaret eos esse filios sacerdotum vel clericorum qui proxime ante eos ecclesias tenuerunt, super his imponant eis, appellatione cessante, silentium, & ecclesias istas eis assignent, quamuis in eis se ostendere nequeant per episcopum institutos. Super quo tibi respondemus, quod si per priores literas nostras cum aliquibus clericis dispensasti, dispensationem tuam posterorum literarum nostrarum intuitu nolumus irritari, sed eam præcipimus seruari illibatam. Alios vero clericos laicæ donationis intuitu in ecclesiis, ipsis parochiali iure subiectis, sine auctoritate pontificis institui, aut institutos in eis remanere auctoritate apostolica prohibemus.

PARS XX.

D E I V D Æ I S,
ET NE CHRISTIANI MANCIPIA EORVM FIANI.

C A P. I.

SICVT Iudæis non debet esse licentia, vltra quam permissum est lege, synagogis suis præsumere, ita in eis quæ concessa sunt, nullum debent præiudicium sustinere. Hos ergo cum in sua magis velint duritia permanere, quam prophetarum verba arcana cognoscere, atque Christianæ fidei & salutis notitiam habere: quia tamen defensionem & auxilium nostrum postulant, ex Christianæ pietatis mansuetudine prædecessorum nostrorum felicitis memoriæ Callisti & Eugenii Romanorum pontificum vestigiis inhærentes, ipsorum petitiones admittimus, eisque protectionis nostræ clypeum indulgemus. Statuimus enim, vt nullus Christianus inuitos vel nolentes eos ad baptismum venire compellat: sed si eorum quilibet ad Christianos fidei causâ confugerit, postquam voluntas eius fuerit patefacta, Christianus absque calumnia efficiatur. Veram quippe Christianitatis fidem habere non creditur, qui ad Christianorum baptismum non spontaneus, sed inuitus cogno-

ANNO
CHRISTI
1179.

scitur peruenire. Nullus etiam Christianus eorum quemlibet sine iudicio potestatis terrenæ vulnerare vel occidere, vel suas eis pecunias auferre præsumat: aut bonas, quas hæcenus in ea quam prius habitabant regione habuerunt, consuetudines immutare; præsertim in festiuitatum suarum celebratione quisquam fustibus vel lapidibus eos nullatenus perturbet: nec aliquis ab eis coacta seruitia exigat: nisi ea quæ ipsi præfato tempore facere consueuerunt. Ad hæc malorum hominum prauitati & nequitia obuiantes decernimus, vt nemo cœmeterium Iudæorum mutilare vel inuadere audeat, siue obtentu pecuniæ corpora humana effodere. Si quis autem huius decreti tenore agnito, quod absit, temere contrariè præsumpserit, honoris & officii sui periculum patiatur, aut excommunicationis sententia plectatur, nisi præsumptionem suam digna satisfactione correxerit.

Dist. 45.
Qui sine-
ra.

CAP. II. *Idem.*

Licet vniuersis Dei fidelibus ex commissi nobis officii debita debeamus prouisione adesse, attentius tamen ecclesiasticos viros a prauorum molestiis malignantium vigili cura defendere, ad quorum regimen specialius sumus, licet insufficientibus meritis, prouidentia * deputati. Perlatum est autem ad audientiam nostram, quod Iudæi in ciuitate vestra commorantes, ad tantam superbiam & elationem peruenerunt, quod si quando inter eos & quemlibet clericum, siue inter vos & ipsos causa emerferit, vos ad sæcularem iudicem trahunt, & coram quocumque iudice vobiscum litigant per simplicem chartam absque testibus, vel per vnum qualemcumque Christianum siue Iudæum, contra omnem rationem * & iustitiam, sententiam suam probare intendunt, & aduersus eos magnorum & bonorum virorum non recipiunt testimonium. Quia vero quod non est licitum Christiano cuiuslibet, multo minus inimicis crucis Christi, vt scilicet viros ecclesiasticos ad sæcularem iudicem trahant, & causæ suæ, vnius tantum & non legitimo testimonio finem imponant: discretionis tuæ, &c. quatenus si inter vos & quoscumque Christianos siue Iudæos causa emerferit, pro nullius vocatione ad sæcularem curiam, vt ibi de negotio tractetis, aut iudicem sæcularem

12. quæst. 11.
Religiola.

* f. diuina deputati.

* & iustitiam suam.

ibi accedere præsumatis. Sed sicut iustitia exigit, & æquitas ratio postulat, in qualibet causâ Christiani, & maxime clerici, ad minus duorum vel trium testium, qui sint probatæ vitæ & conuersationis, admittatis, iuxta illud dominicum: *In ore duorum vel trium testium stet omne verbum.* Quia licet quædam sint causæ, quæ plures quam duos exigant testes, nulla tamen est quæ vnus tantum, quamuis legitimo, testimonio terminetur. Ad hæc præsentium auctoritate tibi significamus atque præcipimus, quatenus omnibus Christianis, qui sunt in vestra iurisdictione, penitus interdicitis: & si opus fuerit, ecclesiastica districtione prohibeatis, ne ipsi Iudæorum seruitio assidue pro aliqua mercede se exponant. Obstetricibus etiam & nutricibus Christianis omnibus prohibere curetis, ne infantes Iudæorum in domibus eorum nutrire præsumant: quia Iudæorum mores & nostri in nullo concordant, & ipsi de facili ob frequentem conuersationem & assiduam familiaritatem, instigante humani generis inimico, ad suam superstitionem & perfidiam, simplicium animos inclinarent. Præterea parochianis vestris vsuram accipere omnibus modis interdicitis: quia vsurarum crimen vtriusque testamenti pagina detestatur. Quod si monitis vestris parere contempserint, si clerici sunt, eos ab officio & beneficio suspensos, cum literis vestris rei veritatem continentibus, ad præsentiam nostram mittere non differatis. Si laici fuerint, vsque ad dignam satisfactionem vinculo excommunicationis eos adstringatis.

CAP. III. *Idem.*

Non sine multa admiratione auditur & creditur, quod Iudæi parochias ecclesiarum per prouinciam vestram, emptionis siue conductionis, aut etiam pignoris titulo, contemptu Dei & fidei Christianæ institutionis, detinent occupatas: & cum redditus eisdem ecclesiis non soluantur, hæc ecclesiæ penitus deperisse iam noscuntur. Quia igitur ad ea corrigenda quæ sunt diuinæ maiestati contraria, & a fidei Christianæ institutionibus aliena, promptos nos decet & diligentes existere: fraternitati tuæ, &c. quatenus si qui Iudæi sunt in prouincia vestra, qui tali modo parochias detineant, ipsos ad eas dimittendas, requisito prius & ha-

ANNO
CHRISTI
1179.

bito consensu carissimi in Christo filii nostri Henrici illustris Anglorum regis, arctius compellatis: aut si receptas detinuerint aut parochias amodo receperint, ipsos cum omni districtione cogatis, vt ecclesiis, quarum eadem parochia sunt, debitos & collectos redditus cum integritate persoluant, prohibentes omnibus Dei fidelibus sub interminatione anathematis, ne quis Iudæis hominia vel fidelitates faciat: quoniam contrarium est sacris Canonibus, vt Christiani debeant Iudæis adstringi. Si quis vero contra inhibitionem nostram venire præsumpserit, contradictione & appellatione cessante, in eos excommunicationis sententiam proferatis.

CAP. IV. *Idem.*

f. eum

Ad hæc cum sacris Canonibus cautum sit, ne Iudæi Christiana mancipia habeant, præsentium tibi auctoritate præcipimus, quatenus sublato appellationis remedio anathematis interminatione iubeas publice, ne quis Christianorum alicuius Iudæi mancipium efficiatur. Si quis autem contra prohibitionem tuam venire præsumpserit, * eos sublato appellationis remedio, ecclesiastica censura compellas.

DE MONACHIS ET MONIALIBVS PARS XXI.
SINE PROBATIONE SVSCEPTIS.

Item in probatione positus, recedere
volentibus.

CAP. I.

AD audientiam nostram noueris peruenisse, quod eremita de monte Filiano quosdam pueros infra decimum quartum annum in tantum seduxerint, quod quidam illorum, suasionibus eorum assensum præbentes, ad ecclesiam illorum acceperunt. Quos cum statim religionis habitum induissent, vnus prædictorum puerorum T. nomine, statim pœnitens quod habitum ipsum suscepisset, id quod fecerat, suis parentibus intimauit: qui ad locum ipsum, mora postposita, accedentes, eum exinde extraerunt: & cum stetisset ibi, nisi per vnam noctem prout accepimus, præfati eremita & quidam alii eum non per-